

Du vet vem du är

sårad

Nu är tiden här, ledsen att jag sårar dig på detta sättet.. Men jag är vilsen och ensam. Du står där med all din prakt och jag som liten är. Söker tryggheten i dina famnar. Hamnar i en längtan och förvirringen är här. Jag har älskat dig en gång och kan inte få mig att glömma smärtan som jag hade när du bröt mitt hjärta, och på samma gång tände du ett ljus inom mig. Men ären är kavar och vänskapen bröts. Skulle det någon sin återupptas. Rädd för att du ska stöta bort mig bland en av dom som inte ska ses igen. Rädd att tårar aldrig fanns men att du kunde sitta så djupt i mitt hjärta och vara en av dom få som aldrig kommer att släpas. Tiden står stilla och jag vill bara ha dig mer och längtan till dig blir allt mer större. Men hur kan jag vilja glömma om smärtan av att jag glömmar dig blir större, skulle min värd va som den är idag eller skulle jag rasa ner i ett avgrund och aldrig mer kunna se dags ljuset igen. Sliter i bröstet och kan inte se dig le. Kan inte få dig att inse att det va dig som hela min värd brann för. Allt hopp som bara rann ner och smälte in bland alla färger som du bar en gång för mycket länge sen tog bara slut. Vem är du egentligen? jag är som en marionett som du kan drar i alla snören som jag har och som får mig exakt dit du vill. Alla dagar som du var ifrån mig va mer som en mardröm en verklighet. Vill bara skrika men jag vet inte varför jag måste det. Du är allt jag har och allt som är värt att vänta på. Men det gör så ont att du aldrig kan förstå vem du fick mig att känna mig i din närhet. Orden bröts och blodet slutade forsade igenom mig. Du kunde aldrig förstå hur jag kunde älska dig. Men kan inte bara låta dig gå och aldrig se dig om igen på mig. Mins dina smekningar mot min kind dina lätta kyssar mot min panna och dina kramar din doft allt gör mig så ensam och förvirrad och jag vill bara ha dig här. Bara för att bevisa för dig att jag älskar dig. Allt hopp att du ska kunna förstå mig är ute men glöden inom mig brinner. Är det så att du bara är så perfekt att jag bara ska se på dig på avstånd. Eller är det bara det att jag inte kan nå dig igenom att du är så blind att du inte ser vem jag är. Har sett på dig så många gånger i smyg men du förstod aldrig det. Men sen kom den dagen då jag äntligen fick veta vem du va och va du heter. Tankarna var som bort blåsta då. Vad ville jag med dig, vad ville du med mig, vad vill vi med varandra.

Jag fick aldrig säga hur jag kände det för dig och hoppas att jag kan få det någon gång men när. Du kan aldrig förstå vad som gjorde att du blev en av dom få som sitter så djupt i mitt hjärta mitt liv. Vem är jag utan dig. Allt detta kanske låter så överspelat men allt detta som jag bär inom mig och som får mig att inse att jag inte kan leva utan dig i mitt liv. Allt är så tomt och det ger mig en sådan smärta i bröstet att jag bara vill lägga mig ner och aldrig vakna igen. Saknar att du säger att du älskar mig. Varje gång jag tänker på dig så kan jag inte låta bli att fälla tår efter tår, men aldrig synligt men inom mig är det ett krig som aldrig kommer att upphöra.

Vad kan jag säga dig som får dig att inte lämna mig här och nu. Orkar inte att hela min värd ska rasa samman igen.

Du vet vem du är

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kia med Poeter.se id #15535 innehar upphovsrätten